

Izdod Mētrienas pagasta pārvalde
2010. gada jūnijā avīze Nr. 143

AFIŠA

4. jūlijā plkst. 14.00

Kapusvētki Ozolkalna kapos

(Būs iespēja ziedot kapu
labiekārtošanai.)

4. jūlijā plkst. 20.00

Mētrienas tautas namā koncertē

„Duets Sandra”

leeja Ls 2,-

pēc tam 22.00

balle

leeja Ls 2,-

Jūnijs īsumā

31.05. Izlaidums Mētrienas
pamatskolas pirmsskolas grupiņā.

4. – 5.06. Sieviešu koris „Jūsma”
piedalās Latgales dziesmu
svētkos.

05.06. Mētrienas čempionāts
spiningošanā.

05.06. Mētrienas mednieku
kolektīvā sāk medīt meža cūkas.

05.06. Tautas namā balle grupas
„Liepavots” vadībā.

10.06. Mētrienas pagastā
viesojas Madonas novada lauku
konsultanti.

12.06. 9. klases izlaidums
Mētrienas pamatskolā.

12.06. Mētrienas komanda
piedalās Madonas mednieku
un makšķernieku biedrības
šaušanas sacensībās.

12.06. Trīs Mētrienas spēlētāju
pāri piedalās Mētrienas
pludmales volejbola sacensībās.

15.06. Mētrienas pamatskolas
skolēni dodas ekskursijā uz Rīgu
un Rundāli.

16.06. Sezonas pirmās stirnāžu
medības Mētrienā.

17.06. Mētrienas pamatskolas
ēkā sākas remontdarbi.

22.06. Pašdarbnieku
pirmssvētku koncerts tautas
namā.

26.06. Madonas novada
sacensības makšķerēšanā
Laudonā.

7. – 30.06. J. Puduļa gleznu
izstāde pagasta pārvaldes
telpās.

Notikumus apkopoja
Ilmārs Grudulis

Autobraucēju dziesmiņas...

Lai bij'labs, kas bij'labs,
Mētrieniešiem ceļš bij'labs –
Tagad visi norūdīti
Pa trepīti braukādami.

Mētrieniešu autom'bīļus
Madonā atpazīna –
Gluži balti iznirusī
No putekļu mākoņiem.

Kas čīkstēja, kas grabēja
Augstā Silu kalniņā –
Mētrieniešu mašīniņas
Pa bedrēm izdauzītas!

Šovasar jāntārpiņi
Mūsu ceļu apsēduši –
Spīd tur mazas uguntiņas
Naktīs cauru vasariņu!

Ja pa nakti nepaspēju
Visu miegu izgulēt,
Vēl pusstundu paguleju
Pie sarkanā luksafora!

Tilt'meistari sabraukuši,
Kāpēc darbi nevedās?
Visi upē sabriduši,
Makšķerkāti cilājas!

Autobraucēja lomā iejutās Valda Otvare

Labi būs, jauki būs,
Tagad dzīve augšup ies!
Pāris simtu pilsētnieku
Pie mums dzīvot pārcelsies!

Nu tik būs viegla dzīve –
Varēs ilgi pagulēt,
Lai nokļūtu Madonā
Vaj'dzēs piecas minūtes!

Novadā būs laba dzīve –
Visi ceļi izpucēti,
Te varēs braukāties
Glancētām mašīnām.

Tūlīt visi naski brauks,
Motors dūks un riepas kauks,
Bet, lai iegrozotu mūs,
Fotoradars jāliek būs!

Zemniekiem savs labums tiks,
Jauno ceļu lietā liks –
Piena kannas aizvedīs,
Ka ne pile neizlīs.

Mētriena būs glauna vieta,
Te nokļūt nebūs joka lieta –
Par iebraukšanu Mētrienā,
Pie robežas lats jāmaksā!

Pirmie metri asfalta Mētrienas ceļam tika uzlieti 2.jūnijā.

Savu rītdienu veidojam šodien

NOTIKUMI

Manas spilgtākās atmiņas no skolas gadiem ir pirmā skolas diena. Bija interesanti un man patika. Biju priecīgs, ka uzsāku skolas gaitas. Vēl man atmiņā daudzi interesanti pasākumi un sacensības. Skolā viss ir labi, bet, ja es būtu Mētrienas pamatskolas direktors, tad ierīkotu plašāku atpūtas telpu skolēniem, kurā atrastos dažādas spēles – galda teniss, galda futbols un tamlīdzīgi. Bet īstenībā es negribētu būt skolas direktors, jo tas ir ļoti atbildīgs un grūts darbs. Tā kā man patīk garšīgi paēst, esmu izvēlējies kļūt pat pavāru. Man patīk gatavot ēst. Es domāju, ka šī profesija būs vajadzīga vienmēr, vienmēr būs darbs un pavārs vienmēr paēdis. Pēc skolas gadiem labprāt atgrieztos Mētrienā. Šī ir mana dzimtā vieta. Man patīk šī vide un Mētrienas daba. Vēl kādu blēņu stāstu? Man bija uzlikts „mājas arests”. Kamēr vecāki bija darbā, es pa kluso izlavijos no mājas un ar draugiem aizgājām uz ezeru peldēties. Vecāki zvanīja, lai pārbaudītu, kur es esmu. Atbildēju, ka mājās skatos televizoru. Uz to laiku, kad mamma un tētis nāca no darba, es jau arī biju mājās un skatījos televizoru. Viņi, kā man šķiet, pat vēl līdz šai dienai nezina šo manu noslēpumu. Klasesbiedriem novēlu veiksmīgi iestāties nākošajās mācību iestādēs, apgūt labas profesijas. Sasniegt dzīvē visu iecerēto, vienmēr doties tikai uz priekšu, neapstāties pie grūtībām.

Jānis Družeks

Manas spilgtākās atmiņas? Man liekas, ka eksāmenu laiks un starpbrīžos izdarītās blēņas. Ja es būtu

skolas direktors, es visu darītu tāpat, kā tagadējā skolas direktore Melita Grudule, jo labāk, kā viņa, būtu grūti izdarīt. Es vēlos kļūt par datortehniķi vai programmētāju. Ja es to sasniegšu, ceru dabūt darbu armijā, kur ar savu datorprasmi būtu noderīgs. Pēc skolas gadiem es noteikti atgriezšos Mētrienā, vismaz uz brīvdienām. Man ir daudz blēņu, ko varētu pastāstīt. Kas gan skolēns bez tām? Ja jānosauca kāda, tad noteikti laistīšanās ar ūdeni un mētāšanās ar kritainu švami. Klasesbiedriem novēlu, lai veicas! Katra laime ir atkarīga no pašiem.

Jānis Mālnieks

Man atmiņā skolas gadi sākumskolas klasītēs. Tad gan no sirds varējām izskrieties pa āru. Ja es būtu Mētrienas pamatskolas direktors, es pagarinātu starpbrīžus. Nākotnē vēlos kļūt par datorprogrammētāju. Jā, es noteikti gribētu atgriezties dzimtajā Mētrienā, jo šo vietu nedrīkst pamest un aizmirst. Blēņu stāsts. Tas laikam bija 4. klasē, kad, skraidot pie skolas, sagāzu malkas grēdu. Klases pušiem novēlu tiekties tikai uz augšu un neatkāpties no iecerēm!

Deniss Semjonovs

Lai vienmēr pasaulē būtu kaut kas, ko gribi iemācīties, ko vēlies darīt. Kāda vieta, kur vēlies nonākt, cilvēks, kuru gribi satikt. Lai dzīve nekad neklūtu vienmuļa! Es ar lielāko prieku atgriezšos Mētrienā, jo klasē mēs nebijām daudz un es nejutos kā „viens no”, bet īpašs un saprasts. Nākotnē vēlos kļūt par celtnieku. Ja es būtu Mētrienas pamatskolas direktors? Censtos organizēt pulciņus, kas interesētu vecāko

Turpinājums 2. lpp.

Vēl pāris sidrabainu
Smilgu ap gundegām siesim,
Lai spīd tavs vainags, līdz maina
Rīts nakti pret Jāņu dienu!
(Z. Avotiņa)

**Sveicam visus pagasta iedzīvotājus
šajos skaistajos ziedu un
saules svētkos!**

**Kursim Jāņu ugunsroku
visaugstākā kalna galā, lai silti
mūsu zemei, gaišums debesīm un
prieks mūsu sirdīm!**

Priecīgus svētkus!

Mētrienas pagasta pārvalde

Sveicam absolventus!

- Jāni Družeku, Elviju Grišuli, Nauri Tomiņu, Jāni Mālnieku, Denisu Semjonovu, Artūru Kalniņu, beidzot Mētrienas pamatskolu.
- Neldu Otvari, beidzot Madonas Valsts Ģimnāziju.
- Kristīni Zvejsalnieci, beidzot Madonas pilsētas 1. vidusskolu.
- Nadīni Jefimovu, Baibu Prikuli, beidzot Madonas pilsētas 2. vidusskolu.
- Lolitu Kalniņu, absolvējot RA Ekonomikas fakultāti.
- Māri Toču, absolvējot Jelgavas Lauksaimniecības Akadēmijas Meža fakultāti.
- Maritu Krasovsku, Liepājas Universitātē iegūstot maģistra grādu sociālajā darbā.

Turpinājums no 1. lpp.

klašu skolēniem, it sevišķi zēniem. Piemēram, kaut ko saistītu ar mašīnām. Spilgtākais no skolas laikiem man atmiņā paliks novusa turnīrs, jo pats organizēju un ieguvi 1. vietu.

Artūrs Kalniņš

Atmiņā palicis un paliks daudz kas. Tomēr pirmā skola. Ja es būtu Mētrienas pamatskolas direktors, tad atļautu bērniem no sirds izpriecāties – laistīties, nest skolā sniegu, tikai gan, protams, ar vienu norunu – pašiem viss aiz sevis jāsakopj. Mana nākamā profesija būs noteikti saistīta ar koku, mācīšos vai nu par namdari, vai galdnieku. Mētrienā pagājuši visa mana bērnība, šeit esmu uzaudzis. Arī turpmāk noteikti šeit dzīvošu. To novēlu arī visiem saviem klasesbiedriem un veiksmīgu turpmāko dzīves ceļu! Blēņu arī pietiks, ko atcerēties. Mazākajās klasītēs biju mierīgs, bet, kad paaugos... Ko tik mēs nedarījām – mēģinājām skolu pludināt, puķu podos bērnam raugu, šis tas arī tika salauzts... Piedodiet, lūdzu!

Elvijs Grišulis

Ceļa sākumā man rokās tika ielikts neliels kamoliņš, kurā kopā saīti dažādi dzīves pavedieni. Ar katru gadu šis kamols tinās arvien lielāks un raibāks.

Kādi tad bija šie dzīpari mūsu kopīgajā kamolā?

Dzīvespriecīgais, atklātais un vienmēr izpalīdzīgais Jānis (D.).

Nopietnais un labsirdīgais Jānis (M.)
Jūtīgais, jautrais taisnības cīnītājs Elvijs.

Labestīgais, izpalīdzīgais un jautrību mīlošais Nauris.

Nopietnais un zinošais Deniss.
Sapņainais un pieredzējušais Artūrs.

Tik daudzkrāsaini un dažādi esat bijuši.

Es zinu, jūs meklēsiet savu ceļu, savu vietu dzīvē arī turpmāk, laiku pa laikam kavēdamies kādās krustcelēs. Tas ir cilvēka mūžīgais pienākums – meklēt un atrast. Tomēr jūsu brīdis ir pienācis, un jūs dodaties uz priekšu pa ceļu, kurš ir tikai un vienīgi jūsu dzīves ceļš – cauri dubļiem, cauri saliem un ziediem...

**Lai veiksmīgs jūsu tālākais
gājums!**

Audzinātāja Marija Begis-Begge

*Tevis simtiem iespēju šodien
nezināmās virsotnēs kāpt,
dzīves ziedošās galotnēs,
kuras liek pēc zvaigžņotām debesīm
slāpt.*

*Tevis simtiem iespēju šodien,
mainot pasauli, avotam būt,
savu gaitu kurš neraksta smiltīs,
bet prot gaismas dzintaru gūt.
Tevis simtiem iespēju šodien
savas nākotnes durvis vērt,
var aiz kurām lāsi pa lāsei
savu laimi un likteni svērt.*

**Sveicu 9. klases absolventus ar
pamatskolas izglītības iegūšanu
un novēlu papildīt iecerēto, atrast
vēl nebijušas iespējas un izsāpnot
neizmirstamus sapņus. Lai veicas
turpmākajās gaitās, lai izdodas
iecerētais!**

Skolotāja V. Sīpola

Absolventu domas apkopojā
Solvita Stulpiņa
Foto – Aija Korņijčuka

Vecāku paldies skolotājiem un pagasta pārvaldei.

Vēl pēdējie norādījumi...

Apliecības izsniedz Mētrienas pamatskolas direktore Melita Grudule.

Bučas, bučas...

Sekmes un veiksmi turpmāk absolventiem vēlēja Mētrienas pagasta pārvaldes vadītājs Andris Dzenovskis.

Absolventus sveica pirmskolas grupiņas dejojāji un sākumskolas skolēni.

Paldies audzinātājai Marijai Begis-Beggei.

Paldies vecākiem.

Mirkļis kopā ar skolotājiem un pagasta pārvaldes vadītāju.

Man šodien astoņpadsmit gadu...

JUBILĀRI

*Latviešu paražās pilngadības iestāšanās kā norise tikusi maz iezīmēta. Vecgulbenē pierakstīta paraža: „Ja dēls vai meita palika pilngadīgi, tad tiem šuvuši garus svārkus un devuši labāki ēst un dzert”. Acimredzot ar to saime paudusi savu prieku par jaunām darbārām. Sen pagātnē aizgājuši kolhozu un ciema padomju rīkotie pilngadības svētki ar apliecību izsniegšanu baltās kleitīnās tērtām meitām un jaunekļiem melnos uzvalkos. Tagad, kad jaunieši savos astoņpadsmit pat nav vēl vidusskolu pabeidzis, ārēji viņa dzīvē it kā nekas nemainās. Bet tomēr... Tā ir viena no skaistākajām dzimšanas dienām. Šomēnes skaistos astoņpadsmit svin divas skaistas un burvīgas meitenes – **Lāsma Podiņa un Jana Korņijčuka**. Lūk, viņu domas, atmiņas un sapņi.*

Ko Jums nozīmē astoņpadsmit gadu sasniegšana? Vai tos gaidījāt?

Jana – Savus 18 gaidīju ar lielu nepacietību. Bet, kad tie pienāca, diži lielu atšķirību nejutu. Tikai apzinos to, ka esmu kļuvusi vecāka un pavisam drīz pienāks 19. Tos gan negribētu... Patik šis vecums – pati jaunība. Tagad, kad esmu pilngadīga, uz mani gulstas arī sava veida atbildība.

Lāsma – Protams, ka gaidīju. Domāju, ka katrs kādreiz tos ir gaidījis vai tagad gaida, jo tas šķiet kā liels un īpašs notikums. Vismaz man tā agrāk šķita. Tagad, manuprāt, nāk klāt tikai vairāk atbildības un pienākumu. Jo tuvāk astoņpadsmit gadu sliekšnis, jo vairāk gribas kavēties 16 – 17 gadu vecumā.

Vai atmiņā palikusi kāda īpaša dzimšanas diena – ar pārsteigumiem, gaidītām dāvanām?

Jana – No bērnības atceros, ka dzimšanas dienas tika svinētas ģimenes lokā ar daudz mīļām dāvanām. Pārsvārā tās bija dažādas rotaļlietas. Tagad dzimšanas dienas tiek svinētas draugu lokā. Savus astoņpadsmit nosvinēju kopā ar draudzeni, īrējot pirti. Vakars bija izdevies un dāvanas ļoti noderīgas.

Lāsma – Atmiņā palikusi dzimšanas diena, kad man uzdāvināja manu pirmo velosipēdu. Neatminos, cik man toreiz gadiņu palika, taču toreiz biju ļoti laimīga.

Ko vēlētos sev uzdāvēt astoņpadsmitajā dzimšanas dienā?

Jana – Kaut ko interesantu... Izvēlētos ko jaunu. Piemēram, izlēkt ar gumiju. To es noteikti kādreiz izdarīšu. Vai arī aizbraukt ceļojumā, apskatīt citas zemes.

Lāsma – Pat īsti nezinu. Vēlētos gan satikt pāris draugu, kuri pašlaik atrodas ārzemēs.

Jūs spilgtākās atmiņas no bērnības?

Jana – Hmm... Atmiņu ir daudz. Ir grūti atlasīt tās spilgtākās. Atceros, kā tētis bērnībā mūs ar māsām vizināja ar motociklu. Spilgtā atmiņa tas, kā māsas mācīja braukt ar divriteni. Arī dažādi nedarbi, ko darījām ar kaimiņu bērniem.

Lāsma – Mazam esot, katru dienu ir kā liels notikums. Grūti izvēlēties kaut ko konkrētu.

Vai atmiņā palikuši skolas gadi?

Jana – Skolas gadi, manuprāt, atmiņā paliek katram. Es vienmēr atcerēšos, cik maza klasīte bijām, beidzot 9. klasi. Kad aizgāju uz vidusskolu, viss likās tik liels un svešs. Bet ātri pieradu un iejutos. Tagad man ir ļoti daudz draugu un prieks, ka esam draudzīga klase.

Lāsma – Spilgti atmiņā 9. klase Mētrienas pamatskolā un pēdējais gads... Bija žēl šķīrties no tā visa, jo tomēr kopā pavadīti deviņi gadi. Arī 10. klase tika pavadīta satraukuma un daudz jaunu emociju virpuļi, jo viss bija jāsaprot un jāpazīt no jauna – skola, skolotāji, klasesbiedri.

Jana

Lāsma

Kādu Jūs redzat savu dzīvi pēc... gadiem?

Jana – Ļoti vēlētos, lai būtu sava patstāvīga dzīve, darbs un viss pārējais.

Lāsma – Mani vēl gaida grūts lēmums – jāizšķiras, ko darīt pēc ģimnāzijas beigšanas. Cerams, ka veiksmīga!

Ko darāt brīvajā laikā?

Jana – Patīk daudz lasīt un skatīties labas filmas. Pavadīt laiku kopā ar draugiem. Šogad pabeidzu Madonas pilsētas 1. vidusskolu.

Lāsma – Vasarā brīvā laika, protams, būs daudz vairāk. Skolas laikā tā tikpat kā nav. Ja sanāk, tad atpūšos kopā ar draugiem. Šobrīd mācos Madonas Valsts Ģimnāzijā.

Kā pavadīsit vasaru?

Jana – Noteikti strādāšu veikalā, pelniņu naudiņu. Bet vispār šo vasaru gribu papildīt ar daudziem piedzīvojumiem. Pagājušajā vasarā ļoti gribējās aizbraukt uz Liepāju un Baltic Beach Party, bet nesanāca. Šogad, cerams, manas ieceres īstenosies.

Lāsma – Gribējām braukt uz ārzemēm strādāt, taču visi plāni pajuka. Šī ir vasara pirms eksāmeņiem. Atpūtišos, uzkrāšu spēkus.

Ar ko, pēc Jūsu domām, atšķiras jaunieši no pusaudža?

Jana – Pusaudži, manuprāt, ir vairāk atkarīgi no saviem vecākiem. Pusaudži ir pārgalvīgāki, savos gados pieļauj daudz vairāk kļūdu, no kurām vēlāk mācās. Savukārt jaunieši ir jau pilngadīgi, pieauguši, patstāvīgi, kuriem jāsaprot, ka jādomā par savu nākotni un karjeru.

Lāsma – Pusaudži ir gados jaunāki, iespējams, ne tik prātīgi vai pieredzējuši. Jaunieši vienmēr būs prātīgāki, savos lēmumos un rīcībā. Kaut gan dzīvē gadās visādi un viss var būt otrādi.

Ko Jūs darītu, ja kļūtu par pašvaldības valdnieku?

Lāsma – Noteikti būtu diezgan nelaimīga, jo domāju, ka tā būtu ĻŪTI liela atbildība, rūpes, saistības un darbs. Pasaulē ir milzīga un valdīt vienai pār to būtu pārāk vienmuļi.

Meiteņu teikto apkopojā

Solvita Stulpiņa

Foto no personīgajiem arhīviem

Laimonim Grudulim – 70

JUBILĀRS

Katrs ir pats savas laimes kalējs

Laikā, kad daba ir pilnbriedā, plāvās smaržo pirmais nopļautais siens un jasmīnu ziedu kupenas izdaiļo pagalmus, skaistu jubileju svin ilggadējais lauksaimniecības darbinieks, aktīvs sabiedriskais darbinieks, kaislīgs makšķerietis un vienkārši jauks cilvēks Laimonis Grudulis. Viņa dzimšanas diena ir tieši Ligo vakarā – 23. jūnijā. „Manā dzimšanas apliecībā rakstīts – saules gaismu ieraudzījis 1940. gada 23. jūnijā pulksten 23 un 40 minūtēs”, stāsta jubilārs. Jubilāram piemīt īpaša humora dzirksts, tā ir viņa „odziņa” es pat teiktu, kas pievelk un aicina ilgāk un ilgāk būt viņa tuvumā. Arī mūsu sarunas brīdī ik pa laikam izpaužas šis viņa talants, pateikt šo to jautri, bet tai pašā laikā ļoti nopietni. „Humors man palīdz dzīvot, uzturēt optimismu un cīnīties ar slimību”, atteic Laimonis. Nu, ko! Ļausimies atmiņām!

Tava dzimšanas diena sakrīt ar vieniem no skaistākajiem latviešu svētkiem – Ligo vakaru.

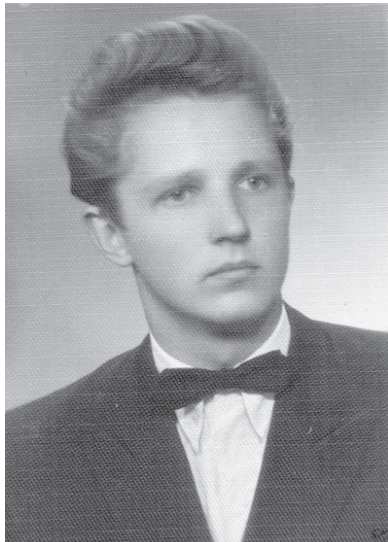
Mani dzīves skaistākie gadi bija, mācoties Bulduru Dārzkopības tehnikumā. Tur arī svinējām Jāņus. Lielupes krastā kūrām Jāņu ugunsroku. Un vēl spilgtā atmiņā – 1990. gada Jāņu vakars, kad tika atklāta Ozolkalna estrāde. Tur bija pulcējies teju viss pagasts. Un no rīta lēca spoža saule... Mēs ģimēnē nekad īpaši neesam svinējuši ne vārda dienas, ne dzimšanas dienas. Par ko gan lai priecājas – atkal viens gads klāt... Mani mīļākie svētki ir Ligo svētki, protams, aizkustina arī Ziemassvētki un Jaungada svinības. Svētku sajūta ir arī 18. novembrī un 4. maijā. Esmu bijis arī uz Barikādēm Rīgā. Latvijas valsts dzimšanas dienā, pat mājās esot, kad spēlē himnu, pieceļos. Savādāk nevar. Sava zeme ir jāmīl. Ļoti skumīgi, ka lielai daļai jauniešu svešas kļuvušas patriotiskās jūtas. Tas jānāca ģimēnē. Mums no bērna kājas bija iemācīts strādāt, jo tikai ar darbu var kaut ko panākt. Darbs – tas ir izdzīvošanas jautājums.

Pastāsti par savu bērnību.

Esmu dzimis Stafīdžānu pusē. Sākoties karam, ģimene pārcēlās uz Mētrienas pagastu. Atceros, kā līdz Rīžemēm ar brāli un mammu pavadījām tēvu, kas tika iesaukts leģionā. Varat paši iedomāties, kā nācās cīnīties mammai, kura palika ar diviem maziem puīšiem. Pēckara gadi bija grūti. Lai izdzīvotu, vajadzēja daudz strādāt. Līdz ko atļāva kāju garums (te atkal ieskanas Laimoņa humora rozīnīte), sākās darbs kolhozā uz siena grābekļa. Pēc tam izkaltēto sienīņu, tā saucamās siena gubanas, vīri lika uz speciāli sagatavotiem zaru paliktņiem, un es atkal ar zirdziņu vedu uz norādīto vietu. Un tā visu vasaru. Pēc tam darbs rudzu plaujā, kulišu siešana, statīņu sliešana un labības kulšana. Arī pārrodoties no tehnikuma brīvdienās, strādājām. Liels darbs bija jāiegulda malkas sagatavošanā. Ar rokas zāģi abi ar Ilmāru zāģējām kokus mežā, pēc tam mājās, lai ziemā būtu silti. Nebija vaļas domāt, cik mazi esam, spējam pavilkt zāģi, vai ne.

Protams, neiztika arī bez blēņām un visādām citām puiku izdarībām. „Grantiņu” mājās bēniņos puikas bija uzgājuši spridzekļus. Man lika tos uz akmeņiem daudz un vēl piedzināja, lai skatos uz meža pusi, ugunīgas redzēsot... Otrreiz nav jāsaka... Bija arī „uguntiņas”... Vēl viens gadījums, kad, strādājot uz siena grābekļa, nokritu, un man pāri pārgāja grābeklis, zariem saduroties galvā... Tagad, kad atceros, varu teikt, ka esmu dzimis laimes kreklīnā.

Atmiņā palicis arī kara laiks, kad, ienākot krieviem Mētrienā, vācieši atkāpās,

1959. gadā beidzot Bulduru dārzkopības tehnikumu.

Pirms aiziešanas pensijā 2009. gada jūlijā. Darba stāžs 49 gadi 11 mēneši.

nodedzinot tautas namu, pagasta ēku un tagadējo „Riekstiņu” māju. Skats bija baigs. Uzliedzumu laikā slēpāmies Valtersalā zemniecās. Skrienot, māte mūs veda katru pie savas rokas, kad sākās uzliedzumi, pati uzglūlās mums virsū, tā mēģinot mūs pasargāt... Pēckara gadi bija smagi. Sapratām, ka bez darba nekā nevar būt. Katrs ir pats savas laimes kalējs.

Tev pieder gandrīz piecdesmit darba gadi! Kādi tie bijuši?

Pēc Mētrienas pamatskolas beigšanas ilgi nevarēju izlēmt, kuru iet mācīties. Patika viss, kas saistīts ar dabu. Doms reizēm virzījās arī uz tolaik esošās VEF Elektromontāžas skolas pusi. Bet nonācu Bulduru Dārzkopības tehnikumā. Tolaik tas bija viens no lepnākajiem un prestižākajiem tehnikumiem. Liels uzņemšanas konkurss, pat 15 – 20 kandidāti uz vienu vietu. Savu izvēli nenožēloju. Manas darba gaitas sākās 1959. gada 19. augustā Ļaudonas pagasta kolhozā „Padomju Armija”. Strādāju par dārznieku siltumnīcās. Tas gan bija īsu brīdi. Kurša biedri mani aizvilināja darbā uz Siguldu. Strādāju Allažu pagastā. Ar dārzeniņiem apgādājām divas sanatorijas – „Sigulda” un „Mežaparks” Rīgā. Blakus Siguldas pilsdrupām bija ierīkots lecekšu komplekss un augļu dārzs. Audzējām arī vīnogas. Darbs patika. 1962. gadā, ar brāļa līdzdalību, saņēmām uzaicinājumu strādāt komjaunatnes darbā dzimtajā pusē. Biju Komjaunatnes Centrālās Komitejas instruktors pie Madonas lauksaimniecības ražošanas pārvaldes. Redz, cik garš amats nosaukums. Tas darbs gan man nepatika. Bieži vien ar Ilmāru pārspriežam, kā tolaik čekisti neuzdoda, ka mans tēvs bija leģionā, un atļāva man tādu amatu ieņemt. Tad sākās manas darba gaitas Mētrienā. Paldies kolhoza „Lidums” priekšsēdētājam Anatolijam Dmitrijevam, kurš mani uzaicināja par galveno agronomu. Neteiksim, ka darbs kolhozā bija viegls. Nē. Piederzēs nebija. Grūts laiks bija arī deviņdesmitajos gados, kad sākās zemes reforma. Strādāju Mētrienas pagastā par zemes komisijas priekšsēdētāju. Likumi mainījās bieži. Pēc tam darbs Valsts Zemes dienestā līdz pat aiziešanai pensijā. Tas, ka varēju palīdzēt cilvēkiem, deva lielu gandarījumu.

Tu esi bijis aktīvs sabiedriskais darbinieks...

Jā. Mētrienā vienmēr bijusi aktīva sabiedriskā dzīve. Aktīvi jaunieši. Pašdarbībā esmu piedalījies kopš bērna kājas. Pirmais uzņēmums uz skatuves man bija septiņu astoņu gadu vecumā Lejasskolas zālē. Kopā ar klasesbiedriņiem Rudīti Zāberi dejojām uzvedumā „Sprigulītis, grābeklītis”. Tautas namā regulāri tika iestudēti gan viencēlieni, gan Rūdolfa Blaumaņa lugas.

Man bija tas gods spēlēt uz vienas skatuves kopā ar Siliņu Kondrātu, kurš bija izcils aktiermeistars. Patika nodarboties ar sportu. Piedalījies ikvienā sporta pasākumā un organizēju arī pats. „Lidumā” biju fiziskās kultūras darba organizators. Mani labākie sasniegumi bija peldēšanā – 1958. gadā biju Rīgas čempions peldēšanā uz muguras. Labas sekmes savulaik bijušas volejbolā un sporta klase šaušanā.

Tev ir vēl kāda aizrašanās...

Topošā mežkopja brāļa ietekmē iemīļoju dabas daudzveidību. Biju aktīvs mednieks. Ļoti patīk makšķerēt. Kad vien varu, to daru. Nu pat nesen Vecpiebalgā bija laba cope, ķērās varenī. Netraucēja ne stiprais lietus, ne aukstums. Tas ir azarts. Mana lielākā zivs līdz šim tika izzvejota ar spīniju 60. – 70. gados Aiviekstes upē. Tā bija pieci kilogramīga salate.

Ja noķertu zelta zivtiņu, ko vēlētos?

Lai bērniem, mazbērniem, radiem veselība un darbs! Man pašam – lai nepietrūkst spēka cīņā ar slimību. Veiksmi brāļa ģimenei, draugiem, katrai pagasta ģimenei. Lai visiem veselība, darbs un labklājība! Lai veiksmē pagasta administrācijai šajos grūtajos laikos! Vēlētos, lai Saeimas deputāti un valdība strādātu ne tikai šaurās katras partijas interesēs, bet kopumā domātu par valsti, tās izaugsmi un labklājību.

Svinīgos brīžos saka – vārds jubilāram!

Paldies vēlos teikt savai dakterītei Ijai Malkusei, ka es esmu. Paldies Anatolijam Dmitrijevam. Vēlētos, lai šodienas jaunatne saprastu, ka viss dzīvē ir sasniedzams tikai ar neatlaidīgu darbu. Viss lielais veidojas no maziem darbiņiem. Reiz arī es biju par kaut ko nogrēkojis. Mani izsauca uz Madonas partijas biroju. Pēc gara audzināšanas darba, rezumē – ja negribi, piespiedīsim, ja nemāki – iemācīsim! Un izteica stingro rājienu!

Pagasta izdzīvotājiem novēlu nezaudēt cerību par labāku rītadienu. Visiem novēlu priecīgus svētkus! Lai veiksmē visiem kopā un katram atsevišķi! Un beigās – ne asakas!

Nu ko, vēlēsim arī mēs jubilāram daudz laimes dzimšanas dienā! Stipru veselību, izturību, humora dzirksti un izvilkēt vēl kādu sapņu zivi! Jā, un skaistu, ziedošu vārda dienu! Kā nekā viņa otrs vārds ir Jānis. „Pats reizēm brīnos, kā tas sanācis. Kad mainīju pasi kādā 2003. gadā, skatos, tajā ierakstīts Laimonis Jānis Grudulis. Kaut kur taču viņi to bija atraduši. Lai gan mani nekad neviens nav saucis par Jāni”, atsmēj Laimonis.

Ar jubilāru tikās **Solvita Stulpiņa**
Foto no personīgā arhīva

Pirmais izlaidums

NOTIKUMI

Maijs ir devītais mēnesis, kopš katru rītu kopā sanāk un savu pasauli uzbur mūsu mazie „Kāpēcīši”. Mācību gadu uzsākām astoņi bērniņi, bet nu jau mūsu skaits ir gandrīz dubultojies. Mēs priecājamies visi kopā par katru bērna centieniem un panākumiem – par pirmo salasīto zilbi, par pirmo glīti novilkto svītriņu, par pirmajiem izteiktajiem vārdiņiem un visiem labajiem darbiņiem. Rotaļās un spēlēs kopā apgūstam da-

ar dažādiem uzdevumiem. Pasākuma laikā mūs pārsteidza Zinību Rūķis, kas vēlējas iepriecināt visus pirmklasniekus ar dāvanīņu no sava maisa un vēlēja veiksmi, uzsākot skolas gaitas.

Labā vēlējumi un dāvanīņas tika saņemtas arī no skolas un mūsu pagasta pārvaldes. Paldies par mīļajiem vārdiem arī mūsu māmiņām un vecmāmiņām.

Bet tad visi sēdāmies gaisa balonu vilcieniņā, lai pārliecinātos, kurš ir gatavs doties uz skolu. Ja balons aizlido augstu, augstu gaisā, tad droši jādodas uz skolu, bet, ja nē, tad vēl jāuzgaida...

Pirmais izlaidums Diānai, Rinaldam un Laurai.

žādas gudrības. Mācāmies pirmos deju soļus un dziesmas. Tāpēc arī ar prieku esam piedalījušies lielākajos skolas koncertos.

Maija pēdējā dienā grupiņā notika jauka pēcpusdienā – „Labu veiksmi, mazās kājas, pirmās klases zābacīņos”, veļtā mūsu lielajiem. Lai arī mums tie gudrākie un visu varošākie ir lielie, bet šai dienā arī mazie vieni spēja iepriecināt ar savu uzstāšanos. Lielajiem vajadzēja parādīt savas prasmes, tīekot galā

Ir veikts pirmais zinību solītis. Kas zina, varbūt pēc gadiem mēs daudz vēl dzirdēsim par droširdīgo jūrnieku Rinaldu, visu mīļoto deju skolotāju Lauru vai varbūt par policisti Diānu, kura rūpēsies par mūsu drošību. Tie ir šodienas sapņi. Un bez tiem neiztik, citādi nebūs pēc kā tiekties. Lai jums, mazie pirmklasnieki, vienmēr kāds sapnis, ko piepildīt!

Audzinātāja **Aiga Auklītes Aijas fotogrāfijas**

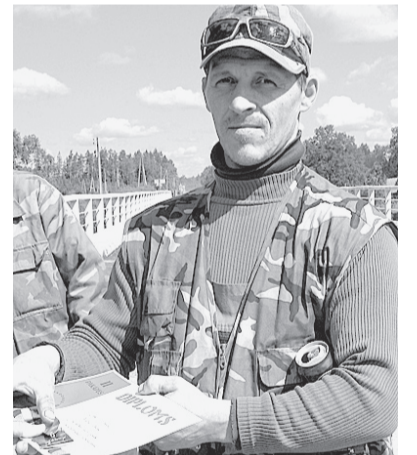
Sacentās spīnigošanā, šaušanā un bumbas spēlē

SPORTS

5. jūnijā notika Mētrienas pagasta spīnigošanas čempionāts. Pulcējāmies septiņos no rīta pie Mūrnieku tilta. Laikam tā rīta apstākļi iespaidoja dalībnieku skaitu. Pūta makšķerietu necienātais ziemelis. Gaisa temperatūra tikai septiņi grādi siltuma. Upe vēl bija uzplūdusi. Sacentās vienpadsmit spīnigo-tāji. Sacensību noteikumi visai demokrātiski. Darbības zonu izvēlējās katrs dalībnieks pēc savas patikas. Tāpat kā pirms mēneša atklāšanas sacensībās, arī 5. jūnijā nebija ķeršanās diena. Tikai zemmēra līdaciņas, kuras tika atlaistas atpakaļ Aiviekstē. Tomēr skaistu sapalu loms tika Rolandam Kaļeņikovam. Ar to viņš kļuva par Mētrienas pagasta 2010. gada čempionu spīnigošanā.

12. jūnijā Madonas mednieku un makšķerietu biedrības šaušanas sacensībās Mētrienas medniekus pārstāvēja Jānis Trops, Pēteris Bebris un Dīks Aivars. Mūsu mednieku kolektīva šāvēji godalgotas vietas neieguva.

Joprojām, vairāku gadu desmitu garumā, turpinās volejbolistu treniņi dažādām vecuma grupām. Laiks tas pats – otrdienās un piektdienās. Pēdējos divos mēnešos visbiežāk treniņus apmeklējuši Uģis Eglītis,

2010. gada čempions Rolands Kaļeņikovs.

Zintis Kalniņš, Anatolijs Karaušu un Arta Iesalniece. No visjaunākajiem centīgākie ir Haralds Iesalnieks un Norberts Aleknavičs. Piektdienu vakaros uz nodarbībām ierodas Daugavpilī un Jelgavā studējošie Mētrienas puīši. Māris Točs un Arturs Fridrihsons piedalās sacensībās ar savām universitātēm. Edgars Točs kopā ar piebalzdēnu Arni Tunti piedalījās pludmales vo-

lejbola sacensībās Valmierā. Sniegums ļoti labs. No 52 pāriem 3. vieta. Paši gan cerējuši uz pirmo.

12. jūnijā Mētrienas volejbolisti piedalījās Mārcienas pludmales volejbola turnīra 2. kārtā. Spēlēja trīs mētrieniešu pāri. Uģis Eglītis ar Anatoliju Karaušu, Armands Grudulis ar Pāvelu Konovajenko un Edgars Točs ar Māri Toču. Edgars un Māris kļuva par 2. kārtas uzvarētājiem.

Ilmārs Grudulis

Mētrienas mednieki sāk medību sezonu

MEDĪBAS

Savlaicīgi divās mednieku sapulcēs Mētrienas mednieku un makšķerietu kolektīva biedri bija noteikuši vasaras – rudens medību kārtību. Tāpat kā iepriekšējos gados, medības notiks divas reizes nedēļā. Kārtība var tikt mainīta zemnieku saimniecībām meža cūku nodarīto postījumu gadījumā.

Pirmajās individuālajās medībās 11

mednieki izgāja 5. jūnija vakarā. Vienīgo meža cūku Zaļmežnieku apkārtnē nometēja Ilmārs Logins. 9. jūnija medībās neviens no 7 medniekiem pie šaušanas netika. Cūku nebija. Tika redzējuši briežus un aļņus. 12. jūnija vakarā mežā cūkai tika raidīts neveiksmīgs šāviens. Atrastā lode liecināja, ka dzīvnieks nav skarts.

12. jūnija vakars nebija no veiksmīgiem ģimenei, kas saistīta ar medībām.

Zintas Bratkas vadītā automašīna Plēšu apkārtnē sadūrās ar briežu bulli. Ragainis pēkšņi izlēca uz ceļa. Neļidzēja bremzēšana. Šoreiz tika cauri ar izbīli un nelielu bojājumu mašīnai. Tuvumā esošie mednieki Roziši novēroja, ka zvērs lielā ātrumā nozuda mežā. Mētrienā meža dzīvnieku blīvums ir liels. Auto vadītājiem jābūt uzmanīgiem.

Ilmārs Grudulis

Sacensību dalībnieki.

Sirds man paliek tavā malā, Rāzna, un Latgalē...

NOTIKUMI

Tā skan viena no Latgales Dziesmu svētku repertuāra dziesmām – R. Paula un Z. Purva kopdarbs, „Latgalei”. Lai arī līdz Rāznas plašumiem netikām, tomēr zem šiem vārdiem, pat nedomājot, varam parakstīties, jo kāda neliela daļiņa no katras mūsu sirds laikam ir palikusi Latgalē.

Ja jau tālu zemju apceļošanai šogad maciņš par plānu, spriedām, līdz izspriedām, ka nebūtu slikti mazliet garākā braucienā apskatīt savu zemi. Šur un tur jau ir būts un šis, tas redzēts, bet divu dienu ceļojums pa Latgali tomēr šķita pietiekami vilinošs pasākums. Oficiālais brauciena iemesls – Latgales Dziesmu svētki Daugavpilī 5. jūnija vakarā. Bet, kā mēdz teikt, lai apvienotu lietderīgo ar patīkamo, ceļā devāmies jau agrā 4. jūnija rītā, lai paviesotos dažās, kā vēlāk izrādījās, jaukās, mīļās un interesantās vietās.

„Troki cilvēki!”, Gunārs Igaunis (kurš gan viņu nezina pēc LNT šova „Dziedošās ģimenes”?) mūs 8.30 sagaida Gaigalavā. (Laikam jau nav pārāk daudz cieņiņu, kuri ir klāt jau uz brokastlaiku). Gunārs neņem jaunā, priecīgs un laipns ved uz savu valstību. Mēs satīpāmies palīelā istabā, kas pilna dažādiem mūzikas instrumentiem: gan Gunāra paša taisītajiem, gan no dažādiem ļaužiem atpirktajiem un sakrātajiem, gan importētajiem no citām zemēm. Saimnieka jaukais un latgaliskais humors mūs pamazām atmodina un atraisa. Ar neatslābstošu interesi klausāmies gan nopietnus, gan nenopietnus stāstus, un to stāstīšana Gunāram padodas varen’ labi! Saimnieks ļauj arī mums visiem iesaistīties muzicēšanā – vispirms Aiga un tad Sandra iejūtas Kļima sievas ādā (Kļims, pats spēlēdams garmošku, esot savu ne visai muzikālo sievu iedīdījis cītara spēlē, ar elkoņa kustību norādīdams, vai spēlējams uz augšu, uz vietas, vai uz leju pa cītara „dūrēm”). Tad jau muzicētāju loks paliek plašāks. Katram tiek kāds sitams, grabināms, skrabināms, dzindzināms vai tarkškināms instruments, kuru spēlejojot, pavadām polku, ko Gunārs īsti latgaliski-dedzīgā manierē rauj vaļā uz savas garmoškas. Un noslēgumā, kad visi jau esam sajutušies kā teju profesionāli mūziķi, kopīgiem spēkiem atskaņojam kādu senu slāgeri. Tam ir vajadzīgs vien tik daudz iemaņu, kā trāpīt ar kociņu pēc kārtas pa iedalītā metalofona plāksnītēm. Puse ekskursantu aizrautīgi dzied, otra puse no sirds spēlē un visi smaida! Atkal viens brīdis piedzīvots, kurš ne vārdos izsakāms, ne aprakstāms.

Pozitīvi uzlādēti saņemam autobusu un dodamies tālāk uz Preiļiem, kur mūs gaida viesošanās Leļļu karaļvalstī. Par šo vietu jau ir zināms priekšstats lielākajai daļai braucēju un daži tur jau ir viesojušies, tomēr tieši šādā sastāvā tur nav būts, un tas vien ir jauns piedzīvojums. Izstaigājot nelielo leļļu galerijas telpu, priecājamies par mākslinieces radošo, reizumis humora pilno garu un apbrīnas vērtu fantāziju, izdomājot sižetus un radot leļļu vissmalkākajās detaļās: tamborētas zeķes, sasietas ar lentītēm, auskari un gredzeni, dzērājīgam siekaliņam pie lūpas uz kandžas krūku veroties, četru gadalaiku dāmas, kur ziemeļi pat skatītiņā vēsums, pavasarim – rotaiļgums, vasarai – saulainums, bet rudenim kaut kas melanholisks... Ļoti koloģisks ir leļļu, kam ir savi īstie, dzīvie prototipi: gan dažādu valstu prezidenti un citi svarīgi ļaudis, gan parasti „mirstīgie”, kuri sev sagrībējuši leļļu-dubultnieku. Bet ar lielu nepacietību tiek gaidīta Leļļu karaļvalsts galvenā atrakcija – pārtapšana karaļos, karalienēs, princesēs un galma dāmās. No ģērbtuves iznākošos grūti uzreiz atpazīt – zem parūkām, kupļajiem tērpiem un cepurēm paslēpušās gan dziedātājas, gan pa kādam līdzbraucējas. Top fotogrāfijas, tiek piemeklētas smalkākās vietas un veidi iepozēšanai. Nolemjam, ka šādā paskatā diez vai sanāks kādreiz uzstāties, tāpēc darīsim to tepat un tūlīt

Grandiozās pārvērtības...

Pēc gājiena.

– sarīkojam mini priekšnesumu ar visām kustībām un horeogrāfijām. Dziesma „Vijolišu mūžs” no „Jūsma” 15-gades koncerta šķiet ļoti atbilstoša šim gadījumam.

Pēc tādas „izstāšanās” tieši laikā pārbraucieni līdz Bebrenei, kur mums vakarā paredzēts koncerts. Nedaudz atpūšamies, pasnaužam, padalāmies iespaidos, un, lūk, Bebrene jau klāt! Pirms koncerta mums vēl paredzēta pastaiga pa vietējās pils (tagad skolas) pagrabu, kuru saimniece mūs sagaida pie ieejas durvīm un neuzkrītoši cenšas pabaidīt. Aizveras durvis uz virzsemi, acīm jāpierod pie vājā apgaismojuma un degunam pie savādās pagrabas smaržas (nez’ – vai tā ir to veco kartupeļu smaka, ko saimniece mums solījās likt pārlasīt?...). Ir te arī savs spoks un sikspārnis, kuri liek apmeklētājiem veikt dažādus uzdevumus, esot arī skolas direktore, bet to nesatiekam, jo tā laikam izlidojusi apgaitā uz slotas. Kad esam tā kā nedaudz nosaluši pagrabā drēģnumā, tiekam uzcieņāti ar karstīnu un rupjmaizes grauzdīņiem. Bet drīz pēc tam ierūgām atkal saules gaismu un dodamies gatavoties koncertam.

Koncerts rit raiti, skan gan nopietnās kora dziesmas, gan jestrākas melodijas, kas izvēlētas no vairāku mūsu agrāko koncertu repertuāra. Bebrenieši izskatās tīri apmierināti, ka izvēlējušies atnākt mūs paklausīties un paskatīties. Dziesmu par „Muļķīšu biedrību” (kurā pārtopam politiķu tēlos), tāpat kā pašu mājās, nākas atkārtot divreiz – šis numurs iet uz „urrrr!”. Pēc koncerta mūs sagaida patīkams pārsteigums – fantastiskas vakariņas: putrainu biežputra ar gaļas mērci!

Lai arī pulkstenis jau rāda pāri deviņiem vakarā, mums priekšā vēl viens pārbraucieni – uz Aglonu, kur naktsmājas esam sarunājuši kempingā „Aglonas Alpi”. Kad esam iekārtojušies mājās, laiks arī saviesīgajai daļai. Dodamies uz pirts ēku, kur tiek gan uzēsts, gan uzspēlētas spēles, gan sadalītas nominācijas, kas koristēm piešķirtas pēc agrāk aizpildīto anketu apkopošanas. Diploms tiek gan „kora skaistulei”, gan „skanīgākajai balsij”, „aktrisei”, „kora dvēselei” un vēl veselai virknei. Izturīgākie vēl pašā nakts melnumā dodas pirti un drosmīgākie arī izpeldas turpat blakus esošajā ezeriņā. Pulkstenis jau tuvojas četriem rītā, kad iemieg pašas pēdējās „tusētājas”...

Rīts atnāk saulains, bet stipri vējains. Kāpjām atkal savā busā un tas mūs aizved līdz nākamajai viesošanās pieturai – Maizes muzejam. Bet pirms tam vēl „Aglonas Alpu” saimniece mūs cienā ar ļoti bagātīgām brokastīm savā viesu mājā „Aglonas Cakuli”, kas atrodas pavisam netālu no Maizes muzeja. Tik bagātīgu brokastgaldu neatmināties redzējuši! Katram pēc gaumes, pēc patikas vai pēc diētas likumiem. Un kas pats svarīgākais – lielākā daļa no tā, kas uz galda audzēta, ražota, gatavota tepat Aglonas pusē. Garšīgi!

Maizes muzeja apmeklējums nacerēti izvērsas par ļoti emocionālu pārdzīvojumu. Šķietami vienkāršais stāsts par grauda ceļu līdz maizes klaiņam, par Dieva acīm, kas no maizes šķēles uz mums visiem raugās, par to, kāda maizei svētība, un tas, kā Maizes muzeja saimniece Vija to visu pastāsta, vienai daļai no mums liek acis sarīsties pat asarām. Tik daudz lietu par ko aizdomāties pēc dzirdētā... Bet apcerīgo noskaņojumu nomaina jautrība – katram pa mēriņam „šmakauceņas”, puiši dancina meitas (Murānu Guntis gan beigās palika viens pats dancinātājs), brīdis pie smagā dzirnakmeņa griešanas un tad atkal esam ceļā!

Mētrienā viesojas starpnovadu lauksaimniecības konsultanti

Aizsākusies pirms diviem gadiem, stafeti turpina jauka tradīcija starpnovadu lauksaimniecības konsultantiem – apmeklēt un uzzināt, kā dzīvo un saimnieko kaimiņu ļaudis.

10. jūnijā viņi viesojās Mētrienā. Iebraucot pagastā no Ļaudonas puses, uz robežas ciemiņus sagaidīja Pūce, kas lepni stāstīja par savu pagastu, par to, kādi ievērojami cilvēki šeit dzīvojuši, par aktīvo sabiedrisko dzīvi un pagasta ģeogrāfisko stāvokli. Savukārt Zaķis lepojās ar leknajām plāvm un ziedošajām ganībām, priecājās par košo zelmeni un plašajiem laukiem. Viņu pulkā arī Vilks, kurš uzņēmies šefību aizsargāt mūsu ganāmpulkus no citiem plēsoņām.

Mētrienas pagasta lauksaimniecības konsultante Inese Podiņa kolēģiem piedāvāja iespēju iepazīties ar dzīvi Dumpju Podnieku darbnīcā,

Vēl uz neilgu mirkli pietājam netālu no Aglonas esošajā Karaļkalnā. Lai arī teologi strīdas par šīs vietas reliģisko vai nereliģisko būtību, par to, vai kalnā esošo skulptūru radītājs, tēlnieks Ēriks Deplers šādi drīkst vai nedrīkst sludināt savu Dieva atklāsmi, mēs vienkārši priecājamies par skaistumu, ko radījis cilvēks, par sakoptu zemes stūrīti un par pozitīvām emocijām, kas rodas pēc pastaigas Karaļkalnā.

Īsa „Puķu pietura” šosejas malā (top vainadzīni Latgales Dziesmu svētkiem), ne visai garš pārbraucieni līdz Daugavpilij, un tad Stropu estrādē sākas mēģinājumi vakara svētku koncertam. Mēģināšana kaut kā ievilkas un mums ir skaidrs, ka diez vai ir reāli noteiktajā laikā paspēt uz gājieni pilsētas centrā un tad vēl tikt atpakaļ laikā uz koncerta sākumu. Autobuss mūs „izmet” pie stacijas, kur it kā jāstājas gājienam, bet nekāda stāšanās ne mums, ne arī pārējiem nesanāk, jo visi atbraukušie, kā nu pagadās, rikšiem vien jož pa Rīgas ielu vairs ne gājienā, bet gandrīz skrējienā. Tieši pirms mūsu kora kāds no organizatoriem nogriež kā ar nazi: „Kavējamies! Vairs neviens gājienā neies! Brauciet atpakaļ uz estrādī!” Mēs un vēl daži dumpnieciskāk noskaņotie kolektīvi neklausām: ja jau atbraucām, tad iesim arī gājienā! Un ir tīri jauki izsoļot cauri Daugavpils centram, smaidīgu skatītāju pavādītām...

Koncerts sākas ar stundas nokavēšanos, bet tas jau neko daudz neskādē. Uzrunu saka Valsts prezidents Valdis Zatlers, koncertā piedalās pats Maestro Raimonds Pauls, viesos atbraukuši brīnīšķīgi bērni no Baltkrievijas un rāda savu tiešām satriecošo deļotprasmi. Koncerts ir daudzveidīgs – mijas dziesmas un dejas, žēl tikai, ka vienai lielai daļai apmeklētāju Latgales Dziesmu svētki ir tikai iegansts atnākt publiski padzert alu, uzēst šašliku un skajā balsī, kas reizumis pārspēj pat kora dziedāšanu, ap-runāties ar draugiem un paziņām.

Pēc koncerta „Jūsma” meitenes ir gandarītas – gan par pašiem svētkiem, gan par visu redzēto un piedzīvoto šajās divās dienās Latgalē. Šķiet, ka arī nedaudzie līdzbraucēji nenozēlo to, ka bija kopā ar mums.

Mājupceļš... dažs piemieg, dažs veras vasarīgajā pustumsā aiz loga, vēl kāds gremdējas pārdomās... Snaudulotājus iztrūcina stirna, kas sadomājusi šķērsot ceļu tieši autobusa degungalā un šoferītim nekas cits neatliek, kā pamatīgi nobremzēt...Vēl viens piedzīvojums!

Un tad jau autobuss sāk tukšoties – Saikavā izkāpj Murāni, pie Aiviekstes Skaidrīte, Benita pie savējiem, tad pirmie mētrienieši „Dimantu” galā un mēs pēdējie pie Tautas nama... Kaut kam beigas un kaut kam jaunam sākums... Mūsu atmiņu lādīte ir kļuvusi atkal par vienu stāstu bagātāka...

Baiba Āboliņa-Smirnova
Foto no kora arhīva

APSVEIKUMI

Īstenībā viss ir tik vienkārši: būt, ar katru šūniņu elpot, vērties un paļauties dzīvot, apturēt nevarību, pārsvītrot neticību, piekļauties cerībai: būt!
M. Laukmane

Sveicam jūlija un augusta jubilārus!

Ingai Freijai	09.07.	20
Ivītai Freijai	09.07.	20
Ivo Ļebedevam	03.07.	20
Viktoram Strogovam	12.07.	20
Sergejam Strogovam	12.07.	20
Lailai Kalniņai	03.07.	25
Mārim Putnam	09.07.	25
Rihardam Čeveram	23.07.	35
Gintam Mālniekam	30.07.	40
Andrim Amatam	14.07.	50
Nataljai Dementjevai	03.07.	55
Lilijai Hristenko	03.07.	55
Vladislavam Korņejevam	28.07.	55
Astrai Pardencei	26.07.	55
Lijai Perčakai	10.07.	70
Jānim Vičam	26.07.	75
Maigai Meijerei	03.07.	80
Kristapam Āzacim	25.08.	18
Mārtiņam Ūdrim	01.08.	20
Andrejam Frolovam	15.08.	25
Dacei Puriņai	20.08.	30
Lailai Iesalniecei	09.08.	40
Aldim Tupiņam	03.08.	60
Jānim Freijam	10.08.	70

Priecāties katru dienu, priecāties par gluži ikdienišķām lietām – par saulainu dienu, ziediem, maizes smaržu – un tava dzīve būs piepildīta.
(M. Gotberga)

Vissirsnīgākie sveiciens
Lilai Iesalniecei skaistajos
šūplā svētkos!

Mētrienas pagasta pārvalde

Kamene rūcēja, kamene dūcēja,
Iedūc vasaru mani.
Lai man palīdz puteņu laikā
Pļavu un tīrumu zvani.

(M. Bārbale)

Veselību, izturību, spēku un
dzīvesprieku vēlam
Maigai Meijerei
80 gadu jubilejā!

„Mētrienas Dzīves” redaklējija

Solvita Stulpiņa

Izdevējs – Mētrienas pagasta pārvalde.
Reģ. Nr. 90000054731,
pagasta pārvaldes tālr. 64826031, fakss 64826031.

Avīzes redaktore Solvita Stulpiņa.
Redkolēģija – Valda Otvare, Jolanta Vītola, Maruta Oša,
Marija Begis-Begge, Vallija Sipola, Eleonora Rimša, Ilmārs Grudulis.

Iespiests SIA „Erante” tipogrāfijā.

Tālr. 64860983, 65230116

Tirāža 200 eks.